

Bir yanda "hükümet tarafından hazırlanan, emekçiye dört kollu saldırı paketi", "emekçiye rağmen hazırlanan tasarıların yasalaşmasını isteyen TİSK ve TOBB" diğer yanda ise "sosyal hakların, yardımların ve sosyal devletin piyasalaşacağını söyleyen DİSK", "yasaların felsefesi tartışılmadan teknik tartışmaların bir anlam ifade etmediğini söyleyen TTB" ve "emekçilerin görüşü alınarak, emekçilerin haklarını geliştiren ve toplumsal yararı gözetilen bir reform hazırlanmasını söyleyen KESK".

Evet! Bir tarafta emekçiler ve emek örgütleri diğer tarafta ise işveren örgütleri ve hükümet. Ülkemizde hangi uygulamaya bakarsanız bakın bu iki taraf olma durumuyla karşılaşılıyor. İş Yasası, Sosyal Güvenlik, Kamu Personel Rejimi Yasası, Özelleştirmeler, Kıdem Tazminatları'na el koyma girişimleri... Çünkü herkes sınıftan yana hesap yapıyor.

Ve emekçiler, işsizler, yoksul ve bir kolektiften mahrum örgütsüz insanlarımız iftar çadırlarında! Gelecek güven duygusundan uzak, o günü çıkarmaya çalışan, her haliükârda sağ kalmak için çırpınan insanlar. Ürkütücüdür de! Evet, her haliyle yoksulluk en dizginlenemeyen, en maskelenemeyen biçimiyle ortadayken; dünyamız varsılın ve onların seyredilmesi üzerine kuruluyor. Ama; aç ve muhtaç insanlara lütufta bulunur gibi orada burada yiyecek dağıtma üslubunun kendisinde, can çekişen bir sistemin imzası okunuyor.

"Cazgırlar" bağıyor: "Koşun, koşun burası fırsatlar ülkesi. Bir daha bu fırsat ele geçmez!" Bu çağrıya davet çıkarılanlar ile daveti kabul edenler ülkemizi son derece "özelleştiriyor".

TÜPRAŞ'ın, TELEKOM'un, PETKİM'in, ERDEMİR'in, enerjimizin, madenlerimizin, limanlarımızın, emeğin piyasada meta gibi satılışının ülkemizin geleceğinin, çocuklarımızın yarınlarının satışı olduğunu bildiğimiz halde ve bu fotoğraf tüm çıplaklığı ile ortadayken ve "cazgırlar" bağır bağır bağırırken; Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu eski Genel Başkanı Refik BAYDUR ise işçi/emekçi örgütlerine bu son derece "özelleştirilen" rejime sahip çıkma çağrısı yapıyor. Bir aymazlık örneği!

IMF hükümeti azarlıyor, hükümet de çalışanları... Ve giderek ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar ağırlaşıyor. "Aman öyle yapmayın IMF kızar, aman böyle yapmayın Avrupa Birliği kızar." söylemleriyle yerli sermayeye ve temsilcilerine uluslararası sermaye örgütleri işlerini yaptırırken, uluslararası sermaye örgütü olan Avrupa Birliği'nde (Fransa'da) şiddet biçimini alan toplumsal protestolar başladı bile. Bu olayları tanımlayan nitelik ise toplumsal nedenleri olan toplumsal bir isyan olmasıdır, şiddete dayanması değil. Ve "Bakın ne kadar kötü!" diye gösterilen "yangın" görüntüleri arasında onların sesini duyar gibiyim. Bir bayram arefesinde iftar çadırlarından ülkemizin yoksullaştırılmış insanların sesini duyar gibi.

Ulusal ve uluslararası arenada yüzlerce yıllık bir çığığın sesidir bu iftar çadırları ya da "yangınlar". Bir güvensizliğin edinilmiş çaresizliği ile "yangınlar" aynı yerkürede! Peki güven altında olmak ne anlama geliyor? Ya da güvence arayışının kendisi bizzat güvensizlik yaratmıyor mu? Güvensizlik duygusu bilincin dolaysız bir verisi mi? Hayır! Bu duygu farklı tarihsel konfigürasyonları birleştirir, çünkü güvenlik ya da kişinin kendisini sosyal bir sistemin güvencesinde hissetmesi, bir toplumun uygun biçimde sağladığı ya da sağlamadığı güvence türleri ile ilgilidir. Başka bir deyişle, günümüzde güven altında olmak, aynı zamanda tehdit altında olmak demektir. Dolayısıyla, karşılık verilmesi gereken meydan okuma, güvence, güvensizlik şeklindeki, anlamı muğlak bu ilişkilerin özgül konfigürasyonunu daha iyi anlamaktır. Ana eksen ise; kapitalist/emperyalist sistemin, emekçiler için güvensizlik toprağı üzerinde inşa edildiğidir.

Sosyal devletin yok edilmesinin de, emekçilerin içinde yer aldığı kolektiflerin eritilmesinin de sosyal güvensizliğin kitlesel olarak artışına yol açtığı artık görülmektedir. Ve artık dolayısıyla değil tüm çıplaklığıyla, günlük ihtiyaçlardan yola çıkarak, çalışan kitlelerin zihinlerinde başka bir düzen tahayyülüne doğru köprüler oluşmaya başlamıştır. Dünya çapında büyüyen ATTAC, IMF ve Dünya Bankası'nın 50. yıl dönümünde başlatılan "50 Yıl Yeter!" kampanyalarıyla, yolda-sokakta yürürken elimize-eteğimize sarılarak adeta sistemin hesabını soran sokak çocuklarının tepkisini sokağı Avrupa'ya bağlayarak görmek gerekiyor. Ya da Arjantin'de yapılan Amerika Kıtası Zirvesi sonuçlarını (Ki George W.BUSH büyük protestolar sonucu beklediğini bulamamıştır.) bir taraftan yoksullukla boğuşurken diğer taraftan da sermayenin dünyasında yeri olmayan dayanışma, paylaşma gibi gerçek insani tepkileri veren grev çadırlarındaki emekçi dayanışmasına bağlayabilmek gerekiyor.

Ulusal ve uluslararası sermayenin her gün yükselen karanlık sesinin ve fiziki ya da iktisadi şiddetinin zihinlerimizdeki alternatifleri gölgelemesine izin vermeden ve kolektif öngörüye sempati duymayan bir sistem içine sıkışmadan zihniniz/zihniniz açık olsun. Sosyal devletle evcilleştirilmiş sermaye pazarının artık vahşileştiği bir ortamda; söyleyebileceğimiz en az şey bile, çalışma ortamına ilişkin paylaşımın kolektif bir ürün olan Dergimiz üzerinden yapıyor olmasının da az bir şey olmadığıdır.

Barışık, üretken ilişkiler içinde çoğalarak dostça kalın.